

# مجله رادیو خواندنی‌تر می‌شود!

● محمد پیوسته  
گوینده رادیو تهران

میداند تکلیف این ماهنامه علمی رادیویی در منازل چه می‌شود! به رغم اطلاعات فنی و تخصصی با موضوع رادیو که با دقت و حوصله از سوی پژوهش‌های رادیو در قالب یک نشریه علمی تقدیم اهالی رادیو می‌شود، ظاهراً به نظر می‌رسد هنوز آنچنان که «باید» مورد توجه رادیویی‌ها نیست. هر چند در آمد و شد این همه ماه و سال از تاریخ نشر نخستین شماره این مجله تا امروز، یعنی شماره ۳۳، بالاخره توانست مخاطب خاص خود را بیابد و توجه جمعی از تهیه‌کننده‌ها، سردبیران،

هر چه عیان بود، نوعی بی‌رغبتی عمومی به مطالعه صفحات تخصصی (همان‌گونه که از نام مجله بر می‌آید) بود که یکی از برجسته‌ترین شواهد آن را می‌توان متأسفانه در سطل‌های زیر میز اتاق‌های رادیو سراغ گرفت که همان‌طور با پلاستیک آکبند، خواسته یا ناخواسته جا خوش می‌کرده‌اند! اما بیش از دو سال است که شیوه توزیع مجله متفاوت شده و به نشانی منازل افراد (رادیویی‌ها) پست می‌شود. شاید که بدین وسیله موجب ارتباط نزدیک‌تر بین خواننده‌ها و مجله شود. (هر چند کسی چه

چهار پنج سالی است که این ماهنامه گاهی دو یا چند ماهنامه!) برای اهالی صدای جمهوری اسلامی ایران در تهران و مراکز استان‌ها منتشر می‌شود. حتماً همکاران رادیویی، در سال‌های پیش اگر به‌طور جدی پیگیر مطالب مندرج در این ماهنامه نبوده‌اند دست کم، رنگ و روی پلاستیک کشیده مجله را در اتاق‌های رادیو دیده‌اند. البته برخی پس از پلاستیک‌گشایی، تورقی نیز کرده‌اند و باز البته که گروهی هم از خواننده‌های جدی این مجله علمی بوده‌اند. اما به هر حال آنچه بیش از

پروژه‌گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

سال جامع علوم انسانی

نویسنده‌ها، گوینده‌ها، گزارشگران، صدابرداران، بازیگران رادیویی و البته مدیران را به خود جلب کند، به ندرت از سوی مخاطبان (جمعیت سه هزار نفره رادیو) دیدگاه‌ها و نظرهایشان را در مجله و درباره مجله می‌بینیم. مجله‌ای که اتفاقاً از سوی برخی کارشناسان ارتباطات، مثل دکتر یونس شکرخواه، مدرس علوم رسانه‌ای مورد توجه است. به حدی که وی معتقد است چرا این نشریه علمی رادیویی بر پیشخوان روزنامه‌فروشی‌ها دیده نمی‌شود و چرا برای آن قیمت تعیین نشده است؟!

رادیویی خود کرده‌اند. اگر برنامه‌سازان رادیویی، در طی دو سه دهه تنها منبع داخلی‌شان، همان کتاب مشهور ایرج برخوردار با نام **تهیه‌کنندگی برای رادیو** بود که پس از ۲۰-۱۵ سال بازنویسی و بازنگری شد، امروزه به همت این اداره کل، منابع متعدد و متنوعی (چه داخلی چه خارجی) در اختیار همکاران رادیویی قرار گرفته است که می‌توان با بهره‌گیری از این آثار، به ارتقای کیفی برنامه‌های جاری رسانه رادیو امیدوار بود. به ویژه که در کنار ماهنامه علمی و تخصصی رادیو، دوهفته‌نامه آموزشی

المعارف رادیو، بهره‌مند از دانستنی‌های رادیویی با پوشش و کوشش تازه در عملیات برنامه‌سازی و ارتباط نزدیک‌تر با مخاطب، مجله تخصصی رادیو بر اساس آمادگی‌های پایه با ولع خوانده شود. و این مجله، عکس برگردان نظرها، و عملیات برنامه‌سازی رادیویی‌ها باشد و همان گونه که بسته‌بندی شیک و محترمانه این مجله به درب منازل رادیویی‌ها تا درب منزل تهیه‌کننده‌ها یا گزارشگران و گوینده‌ها و ... در زاهدان یا ارومیه می‌رود، شاهد دیدگاه‌های همان برنامه‌سازان یا نویسنده‌های برنامه‌های رادیویی در مجله رادیو باشیم. چون مطمئناً

### امیدوارانه به مجله می‌نگریم . با عنایت به موج در پیش‌رو، یعنی راه‌اندازی دانشکده رادیو، به تعبیری «مدرسه عالی رادیو»، آیا به نظر نمی‌رسد این مجله خواندنی‌تر می‌شود؟



اگر وی یا دیگر کارشناسانی که بیرون از مجموعه رادیو، این مجله را می‌بینند و در می‌یابند، اما ما همکاران رادیویی هنوز با تنها مجله علمی خود یعنی **رادیو بیگانه** ایم. اتفاقاً نگارنده به محض مطالعه نظرگاه دکتر شکرخواه در مجله که این چنین به این ماهنامه اهمیت می‌داد، به یاد همان سطل‌های انباشته از این مجله افتادم که بیش از هر چه یادآور «غربت» بود تا انس علمی با محیط کار و زندگی خودمان. از دیگر سو، باید به متولیان این مجله و همکاران با همت و پرتلاش اداره کل پژوهش‌های رادیو تبریک گفت که در این فاصله زمانی هفت هشت سالی که ضرورت اداره کل پژوهش‌های رادیو برای صدا احساس شد، آثار تألیفی و ترجمه‌ای درخور توجه، تقدیم همکاران

رادیو، یادداشت، نیز به کمک آمده و توانسته به خاطر ویژگی‌های کوتاه و جیبی و مختصر و رنگی بودنش با همان تعبیر ساندویچی‌اش مورد توجه قرار گیرد. یادداشت‌هایی که به طور تفریحی اما اثرگذار خوانده می‌شوند و کم و بیش متفاوت با یکی دو دهه پیش رادیو که توأم با رخوت آموزشی بود، حالا بدین وسیله مکتوب، متناسب با اقتضائات امروز انفجار اطلاعات به قول معاون صدا، دکتر خجسته، «در سپهر رسانه‌ای یک تحرک آموزشی پدیدار شده و میل به فراگیری و گریز از فترت علمی در جامعه رادیویی‌ها عیان شده»، و فعلاً تا اینجا سی و چهار شماره یا سی و یک جبه قند یا آب‌نبات یادداشت آموزشی سرگرم‌اند تا انشاءالله به زودی در کانون شهد دایره-

این مجله، تهرانی نیست، متعلق به تمامی کارکنان در مجموعه صدای جمهوری اسلامی ایران است. در فاصله زمانی حدوداً یک ساله، دو نقد از همکار خوبمان، ناصر عابدینی، (نویسنده و سردبیر و تهیه‌کننده **رادیو جوان**)، درباره **مجله رادیو** دیده‌ایم. خلاصه نقد و تأکید ایشان این پرسش بود: چرا این مجله، آن چنان که باید مورد عنایت نیست؟ آیا اشکال از خواننده است یا از مجله؟! یا هر دو؟ جناب عابدینی! با تأیید تأکید شما امیدوارانه به مجله می‌نگریم. با عنایت به موج در پیش‌رو، یعنی راه‌اندازی دانشکده رادیو، به تعبیری «مدرسه عالی رادیو»، آیا به نظر نمی‌رسد این مجله خواندنی‌تر می‌شود؟

